

10 RINO INSTITUTA godina

Uvodna riječ

Zahvalni za sve lijepe plodove u proteklih 10 godina te pouzdajući se u Božju dobrotu i providnost u daljnjem razvoju svih RINO projekata na dobrobit obitelji, pripremili smo ovu brošuru kako ne bi nikada zaboravili kako su skromno, ali s mnogo ljubavi, molitve i žrtve započele RINO ustanove; vrtić Ružičnjak te OŠ Ružičnjak i OŠ Lotrščak koje danas obuhvaćaju ukupno preko 400 djece.

Drage obitelji, dragi djelatnici i svi prijatelji RINO projekta hvala vam na povjerenju!

SADRŽAJ

Intervju sa supružnicima Baždar, suosnivači RINO instituta.....	1
Vlč. Josep Peguera Poch, duhovnik OŠ Ružičnjak i OŠ Lotrščak	9
Mons. Jorge Ramos, prvi duhovnik OŠ Ružičnjak.....	10
Vera Crnko Blažević, bivša ravnateljica Osnovne škole Ružičnjak	11
Anita Vuković, ravnateljica Osnovne škole Ružičnjak	12
Marin Divić, ravnatelj Osnovne škole Lotrščak	15
Zanimljivosti i zahvale.....	23

Intervju sa supružnicima Baždar

Suosnivači RINO instituta

O desetoj obljetnici djelovanja Roditeljskog instituta za odgoj i obrazovanje – RINO s radošću i zahvalnošću donosimo poseban razgovor sa supružnicima Baždar, Ivanom i Orlanom, koji su učinili prve korake u osnivanju Instituta.

Podsjetimo, RINO je započeo s djelovanjem na blagdan sv. Josipa.

Možete nam ukratko predstaviti svoju obitelj...

Ja sam Ivana Baždar. Po struci sam magistrica znanosti iz korporativnih financija. Suprug Orlan Baždar je po struci diplomirani inženjer zračnog prometa. U braku smo 19 godina. Tijekom braka blagoslovljeni smo s petero djece od kojih je troje nažalost preminulo. Naša prva kćer Vanja ima 17 godina i učenica je 3. razreda jedne zagrebačke gimnazije. Druga kćer Katja ima 14 godina i učenica je 8. razreda "OŠ Ružičnjak". Na nebu imamo sina Pavla, te kćeri Natanaelu i Paulinu.

Dio roditeljske odgovornosti je i odgoj djece. Gdje ste vas dvoje naučili kako odgajati djecu, tko vam je pomogao odnosno što vam je pri tome najviše pomoglo?

O odgoju smo najviše naučili na svom primjeru od svojih roditelja, koji su nam bili prvi uzor u prenošenju vrlina. Te vrijednosti smo prenijeli i na našu djecu. Dok su djeca bila mlađa puno nam je u obrazovanju na području roditeljstva pomoglo i "Obiteljsko obogaćivanje" kao i dobre prakse drugih roditelja. Osim toga, kontinuirano se trudimo obrazovati na području braka i obitelji.

"Mi smo od početka projekta imali viziju u koju je malo tko vjerovao i podržavao, tako da smo sanjali i očekivali ovako lijepe plodove, no jako smo zahvalni Bogu za dar da smo ih i doživjeli....Ono što je bilo najljepše je gledati kako su djeca sretna i kako polako rastu u vrlinama, a isto tako i njihovi roditelji."

Kakve su bile okolnosti u početku i kakvi su bili prvi koraci Roditeljskog instituta za odgoj i obrazovanje (RINO)? Kako je došlo do ideje i odluke da krenete u taj pothvat?

U siječnju 2013. godine, nakon jedne tragedije koju smo imali u obitelji, suprug i ja smo otišli u Barcelonu na tečaj za moderatora Obiteljskog obogaćivanja. Drugi dan nas je organizator odveo u školu Canigo. Bili smo oduševljeni. U avionu na povratku u Hrvatsku odlučili smo otvoriti takvu školu i vrtić u Zagrebu. Na to nas je ponukala i situacija koja je tada vladala a i danas vlada u hrvatskom školstvu vezano uz uvođenje spolnog odgoja djeci nižih razreda, što smo smatrali neprimjerenim.

Intervju sa supružnicima Baždar

Suosnivači RINO instituta

Prvo smo 19.3.2013. godine osnovali udrugu pod nazivom “Roditeljski institut za odgoj i obrazovanje – RINO”, tako da je sv. Josip naš zaštitnik od samog početka. Orlan je bio predsjednik “RINO Instituta”.

Ubrzo smo počeli pričati o toj ideji našim prijateljima te nam se još jedan bračni par pridružio u toj avanturi. To je sve za nas bilo vrlo neobično jer nitko nije pedagoške struke pa nismo znali ništa o tome.

S koji ste se izazovima susretali u prvim godinama djelovanja?

Nakon osnivanja “RINO” je trebalo naći prikladan prostor. Tražili smo po cijelom Zagrebu. No, svi putevi su vodili prema zgradi bivšeg franjevačkog samostana sv. Ilije na zapadnom dijelu grada, koju nam je jedan prijatelj preporučio. To je bila zgrada od 1.200 m² na prekrasnom posjedu od 12.000 m². Vidjeli smo da je ta zgrada dovoljno velika da u njoj može biti vrtić i škola.

U srpnju te godine potpisali smo ugovor s Franjevcima Bosne Srebrene za najam tog prostora te polako počeli s prikupljanjem financijskih sredstava. Čim smo preuzeli zgradu vidjeli smo da na njoj i na posjedu treba puno raditi. Posjed je bio jako zarastao, pa smo morali urediti okoliš.

Osjećali smo se kao da smo došli spasiti Trnoružicu. Prvo što je trebalo napraviti na zgradi je promijeniti crjepove na krovu koji je bio u dosta lošem stanju. Nismo znali kako ćemo popraviti krov jer su nam krovopokrivači govorili da je to jako skupo, a mi nismo imali ni 1.000 eura. Tada se javio jedan tata koji se ponudio da kupi polovne crjepove i koji je svaki vikend bio na krovu i mijenjao crijep po crijep. Time smo dosta uštedjeli i posao je jako dobro napravljen jer u narednim godinama ništa nije procurilo.

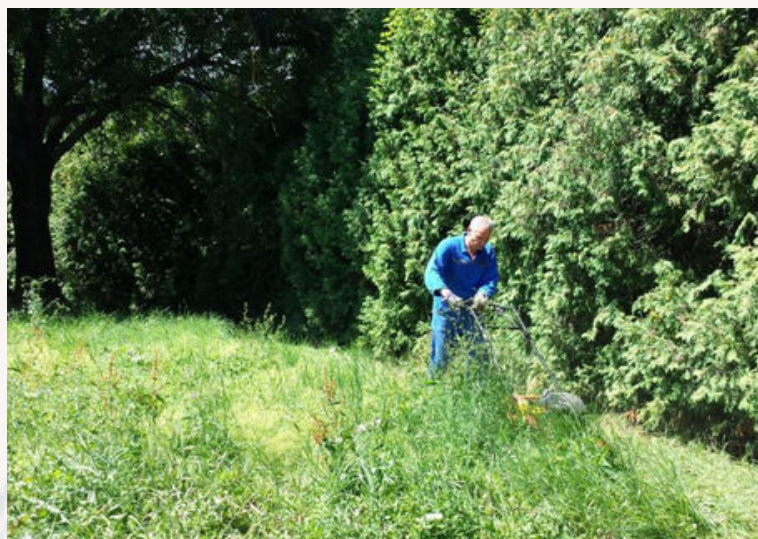
Intervju sa supružnicima Baždar

Suosnivači RINO instituta

Zgrada je bila puna malih soba s kupaonicama (bivši samostan) te je bilo potrebno srušiti puno zidova kako bi napravili velike učionice. Ti građevinski radovi su isto bili jako skupi što si nismo mogli priuštiti, pa je moj otac uz pomoć mog supruga, brata i još par roditelja srušio sve potrebne zidove nakon čega smo trebali odnijeti oko 30 tona šute. S članovima moje obitelji i prijateljima radili smo mnoge fizički iscrpljujuće građevinske radove i poslove na održavanju velikog posjeda. Moj otac je nakon što je vrtić počeo s radom nastavio dolaziti kako bi mogao popraviti sve što je bilo potrebno i održavati posjed.

"Ubrzo smo shvatili da je potrebno mijenjati mentalitet, što nam je bio možda najveći izazov."

Kada je došlo do trenutka da građevinske radove više nismo mogli obavljati sami nego smo trebali angažirati profesionalce, nije nam preostalo ništa drugo nego da tražimo donacije. Trebala su nam značajna sredstva, a donacije koje smo dobivali iz Hrvatske nisu bile dovoljne. Zamolili smo sve koje znamo da mole za sredstva. Moja svekrva je pričala svojim prijateljima o projektu te je njena prijateljica, Hrvatica koja je rođena u Peruu i vratila se živjeti u Hrvatsku, rekla da će ona pomoći da uredimo prostor te nam je u dva navrata dala značajna sredstva. Time smo platili sve radove i kupili sav potreban namještaj za vrtić i školu.

Lokacija je bila dobro povezana s ostatkom grada, no naši ljudi nisu bili naučeni pohađati vrtić ili školu daleko od kuće. Svima je bio problem voziti dijete u školu, plaćati ili financijski pomagati školu (jer je većina škola javna) te prihvatiti činjenicu da su to škole odvojene za djevojčice i za dječake. Nekim obiteljima smo pomagali voziti djecu kada roditelji nisu mogli. Također smo jedni od prvih u Hrvatskoj uveli uniforme što je svima bilo čudno. **Ubrzo smo shvatili da je potrebno mijenjati mentalitet, što nam je bio možda najveći izazov.**

Intervju sa supružnicima Baždar

Suosnivači RINO instituta

Nakon puno rada, molitava i prikazivanja žrtava, uspjeli smo dobiti sve dozvole te smo u rujnu 2014. godine otvorili vrata našeg prvog dječjeg vrtića „Ružičnjak“.

Krenuli smo sa 16 djece od 1-5 godina.

Također je u isto vrijeme u vrtiću krenuo tečaj Obiteljskog obogaćivanja „Prvi koraci“ na koji se prijavilo 60 obitelji.

Prva godina bila je puna izazova, no obitelji su bile uključene i puno pomagale kako bi sve došlo na svoje mjesto. Ono što je bilo najljepše je gledati kako su djeca sretna i kako polako rastu u vrlinama, a isto tako i njihovi roditelji. Djeca u našem vrtiću su plakala samo kada su trebala ići kući. Tijekom prve godine se još djece upisalo u vrtić tako da smo morali proširiti kapacitete vrtića i narasli smo na 40-tak djece.

"Ono što je bilo najljepše je gledati kako su djeca sretna i kako polako rastu u vrlinama, a isto tako i njihovi roditelji."

Intervju sa supružnicima Baždar

Suosnivači RINO instituta

2015. godina je bila posebno teška za našu obitelj, no veliku tragediju koju smo proživjeli, prikazali smo za ovaj projekt i obitelji koje su bile dio projekta. Kako bismo dobili dozvolu za školu morali smo dobiti građevinsku dozvolu, jer smo trebali prenamijeniti objekt u obrazovni. Nakon svih dobivenih dozvola, u rujnu 2015. godine s radom je započela prva osnovna škola za djevojčice u Hrvatskoj „OŠ Ružičnjak“ (nazvanoj po Ruži Otajstvenoj, odnosno Ružariju - Gospinoj krunici). Krenuli smo s 10 djevojčica. Nakon dugog traženja našli smo dvije krasne učiteljice koje su djecom predano radile i koje su i dan danas dio ovog projekta. Ja sam bila privremena ravnateljica škole dok nismo našli ravnateljicu koja je jedno vrijeme vodila školu. To je bilo jako izazovno, no na kraju smo našli pravu osobu, Hrvaticu iz Argentine s velikim iskustvom, koja je razumjela projekt i koja je preuzela vođenje škole.

"Pridružio nam se naš prijatelj, koji nam je pomagao u traženju lokacije za mušku školu (koju smo nazvali Lotršćak, po kuli Lotršćak i gričkom topu koji je služio obrani grada i koji se uvijek oglasi u 12 h kada je Angelus)..."

"...u rujnu 2015. godine s radom je započela prva osnovna škola za djevojčice u Hrvatskoj „OŠ Ružičnjak“ (nazvanoj po Ruži Otajstvenoj, odnosno Ružariju - Gospinoj krunici)."

Nakon početka rada „OŠ Ružičnjak“, počeli smo tražiti lokaciju za mušku školu koja je s radom trebala početi na jesen 2016. godine. Pridružio nam se naš prijatelj, koji nam je pomagao u traženju lokacije za mušku školu (koju smo nazvali Lotršćak, po kuli Lotršćak i gričkom topu koji je služio obrani grada i koji se uvijek oglasi u 12 h kada je Angelus) i koji je polako od nas počeo preuzimati vođenje projekta. Uspjeli smo ishoditi sve potrebne dozvole, tako da je „OŠ Lotršćak“ počela s radom u rujnu 2016. godine.

Tijekom tih godina smo jako puno naučili. Nema poslova koje nismo radili od čišćenja, rušenja zidova, košnje, kuhanja, pisanja Kurikuluma, Statuta, Ugovora, vođenja knjigovodstva.... No to nas je sve još više obogatilo.

Intervju sa supružnicima Baždar

Suosnivači RINO instituta

Najvidljiviji plodovi rada RINO instituta su vrtić i dvije osnovne škole – „Ružičnjak“ i „Lotrščak“. Koja je glavna posebnost ovih škola? Po čemu se razlikuju od ostalih osnovnih škola u Hrvatskoj?

Najveća posebnost ovih institucija je što su ih pokrenuli roditelji. Ove škole u prvom planu imaju zadatak da obrazuju djecu u suradnji s roditeljima, kako bi djeca izrasla u dobre ljude, ljude koji idu protiv struje na putu dobra. Ovo su škole i za roditelje i za djecu.

Ako se stave odgoj i obrazovanje na vagu što bi prevagnulo po važnosti? Koliko je važno da škola prati roditeljsko nastojanje u odgoju i koliko je važno da su roditelji uključeni na svoj način u pedagoški proces?

I jedno i drugo je podjednako važno, odnosno neodvojivo je jedno od drugoga. Jer ako imate čovjeka koji ima vrhunsko obrazovanje, a nije pristojan i nema manire, onda je s takvim čovjekom vrlo teško raditi i živjeti. Ako pak imate vrlo pristojnu osobu koja nije ulagala u svoje obrazovanje (a imala je za to prilike), to je isto veliki propust jer nema bitniji utjecaj na društvo oko sebe i nema snage ni znanja ići protiv struje.

Vrlo je važno da su roditelji uključeni u odgojno-obrazovni proces svoje djece jer su oni prvi i

"Ove škole u prvom planu imaju zadatak da obrazuju djecu u suradnji s roditeljima, kako bi djeca izrasla u dobre ljude, ljude koji idu protiv struje na putu dobra. Ovo su škole i za roditelje i za djecu."

Kakvi su suvremeni roditelji? Koliko im podrške treba u njihovoj roditeljskoj odgovornosti?

Zamka u koju mnogi današnji roditelji upadaju je da stavljaju djecu na prvo mjesto, prije Boga i supružnika. Zato trpi brak, a posljedično i djeca. Važno je da roditelji budu jedinstveni u pristupu odgoja djece i da budu dosljedni u tome. Tada dijete manje testira granice kod jednog i drugog jer zna što može očekivati.

Intervju sa supružnicima Baždar

Suosnivači RINO instituta

Neka se roditelji ne boje reći NE djetetu. Popustljiv odgoj se na kraju obije u glavu i roditelju i djetetu. Ako roditelji i pogriješe u svojoj odluci ili postupku dobro je ispričati se. Djeca tako vide da se i roditelji bore i da nisu savršeni. Kada roditelji zajedno kritički promišljaju o izazovima kojima su izložene današnje obitelji, lakše je oduprijeti se nekim trendovima koji nisu dobri i koji uvelike škode.

Druga pak krajnost današnjih roditelja su oni kojima obitelj dolazi nakon karijere i materijalnih stvari. Oni misle da je najvažnije djetetu omogućiti sve materijalno. No potrebno je uložiti trud i vrijeme u brak i odgoj. Roditelj koji svoje vrijeme i posvećenost djetetu zamjenjuje na način da dijete posjedne pred ekran, jer smatra da je to bolje nego da je dijete vani i radi tko zna što, ne može se čuditi ako dijete učeći iz ekrana usvaja ponašanja koja nisu dobra. Blaženi Alvaro del Portillo rekao je: „Ljudi danas ugrađuju alarme, protuprovalne sisteme i razne zaštite kako bi zaštitili svoj dom i obitelj, a onda a onda upale ekran i sve zlo uđe u dom“.

Mlađoj djeci je jako bitna prisutnost i dostupnost roditelja jer na taj način osjećaju sigurnost koja im je u toj dobi potrebna. Adolescenti ne trebaju roditelje “helikoptere” nego roditelje koji su im uzor, što znači da roditelji trebaju konstantno raditi na sebi.

"Kada roditelji zajedno kritički promišljaju o izazovima kojima su izložene današnje obitelji, lakše je oduprijeti se nekim trendovima koji nisu dobri i koji uvelike škode."

Koliko je važno cjeloživotno obrazovanje i za roditelje kako bi bili kvalitetniji odnosi u obitelji, vratili bliskost gdje se izgubila i osnažili se za izazove koje svakodnevni ritam života donosi?

Jako je važno. Zbog toga smo mi prije tri godine pokrenuli projekt promocije postdiplomskog jednogodišnjeg studija Pedagogije braka i obitelji. Studij je koncipiran online i pripada UIC Sveučilištu u Barceloni. Zainteresirani roditelji nam se svakako mogu javiti, mi smo koordinatori studija u Hrvatskoj. Do sada je studij završilo dvadesetak roditelja iz cijele Hrvatske (ne samo iz naših vrtića i škola) i svi su jako zadovoljni stečenim znanjem.

"Adolescenti ne trebaju roditelje "helikoptere" nego roditelje koji su im uzor, što znači da roditelji trebaju konstantno raditi na sebi."

Intervju sa supružnicima Baždar

Suosnivači RINO instituta

Proteklo je deset godina od osnivanja RINO instituta. Kako gledate na njegov razvoj u ovih deset godina? Jeste li sanjali o ovakvim plodovima kojima danas svjedočite ?

Mi smo od početka projekta imali viziju u koju je malo tko vjerovao i podržavao, tako da smo sanjali i očekivali ovako lijepe plodove, no jako smo zahvalni Bogu za dar da smo ih i doživjeli.

Nekoliko godina nakon početka projekta morali smo se povući iz vodstva projekta i prepustiti ga drugima. No, mi smo još uvijek tu i dio smo projekta, ponajviše putem naše kćeri koja je vrijedna učenica i služi na ponos školi. Ona pripada prvoj generaciji koja je prošla kroz cijeli naš sustav, od vrtića do kraja osnovne škole.

Datum utemeljenja instituta poklapa se s datumom svetkovine svetog Josipa u Katoličkoj crkvi. Znamo da je sv. Josip kao poglavar svete Obitelji veliki zagovornik obitelji, a time i odgoja i obrazovanja. Je li bilo u ovih deset godina trenutaka kad ste u svojim nastojanjima oko instituta i njegovih ustanova osjetili dodatnu pomoć odozgor?

Puno ljudi nam se u tim prvim godinama smijalo i govorilo da je to što želimo postići nemoguće i da smo ljudi. Shvatili smo da bez Boga, napose molitve, sakramenata, žrtve i prikazivanja ne bismo ništa postigli.

Od početka smo se pitali da li je to Božja volja, jer je bilo jako puno prepreka i izazova, na izgled nepremostivih, no kada mi više nismo mogli, Bog je sve nekako riješio.

Sv. Josip nam je bio velika pomoć (i još uvijek je!) kada sam nekoliko mjeseci 2015. godine trudna ležala u bolnici i iz bolnice radila i prikazivala za projekt. On mi je pokazao kako treba trpjeti.

Što možete poručiti čitateljima, a osobito svojim 'kolegama' roditeljima za kraj?

Ponosni smo na naš vrtić i škole, kao i na mnogobrojne plodove koji iz njih proizlaze. Najviše se želimo zahvaliti Bogu, a posebno na odricanjima i žrtvama mnogih roditelja i obitelji koje su bile dio projekta i onih koje su još uvijek dio projekta.

Uz tolike molitve i žrtve sigurni smo u budućnost ovog projekta. Citirat ću vlč. Josepa Pegueru koji nas je uz vlč. Jorge Ramosa duhovno pratio i imao u nas povjerenja od početka ovog projekta: "Ove škole nose puuuuuunooo problema, ali donose jako puno plodova".

"Ove škole nose puuuuuunooo problema, ali donose jako puno plodova."

Vlč. Josep Peguera Poch

Duhovnik OŠ Ružičnjak i OŠ Lotrščak

Sv. Josemaria je često govorio: "Sanjajte i stvarnost će nadići vaše snove!" Jasnو je vjerovao kako nas Bog uvijek iznenađuje.

Sjećam se kada sam po prvi puta slavio svetu misu u kapelici Osnovne škole i vrtića Ružičnjak na prvom katu zgrade u Prigornici. To je bila najveća prostorija u kući, ali jedva smo se u nju svi mogli smjestiti. Tamo su bile prve obitelji vrtića i škole. Vidjeti to mi se činilo kao san: skupina obitelji svjesnih važnosti koju škole imaju u odgoju djece. Bile su to obitelji spremne na sve.

"Danas, nakon prvih deset godina RINO-a, vidjeti kako se broj obitelji stalno povećava, ispunjava me nadom."

Danas, nakon prvih deset godina RINO-a, vidjeti kako se broj obitelji stalno povećava, ispunjava me nadom. Molim da taj isti duh koji je doveo do početka ove avanture nikada ne izblijedi i da vrtić, te škole Ružičnjak i Lotrščak nastave biti instrumenti koji će olakšati roditeljima kršćanski odgajati svoju djecu.

Mons. Jorge Ramos

Prvi duhovnik OŠ Ružičnjak

Papa Franjo kaže ako uspijemo pomoći samo jednoj osobi da živi bolje, već je to dovoljno da opravdamo dar našega života. U Ružičnjaku radimo kako bismo pomogli obiteljima, djeci, učiteljicama, svima. Mislim da misao pape Franje ohrabruje upravo nas u našem djelovanju.

Meni je uvijek bilo jako lijepo posvetiti vrijeme djeci i roditeljima u Ružičnjaku.

Molio sam i molit ću za ovu školu, za djelatnice i roditelje. Nosim sve Vas u srcu i mogu garantirati kako ste uvijek prisutni u svim mojim misama.

Ova deseta godišnjica je prilika za zahvaliti Bogu i za sanjati.

Toliko milosti, toliko blagoslova. Što će još biti?

"Sanjajte i stvarnost će nadići snove."

"Molio sam i molit ću za ovu školu, za djelatnice i roditelje. Nosim sve Vas u srcu i mogu garantirati kako ste uvijek prisutni u svim mojim misama."

Vera Crnko Blažević

Bivša ravnateljica Osnovne škole Ružičnjak

Prije deset godina četvero mladih roditelja Orlan i Ivana Baždar te dr. Jure i supruga Lucija Murgić pozvali su supruga i mene, dok smo boravili u Hrvatskoj, u dvoranu Hrvatskog katoličkog liječničkog Društva u Zagrebu da govorimo zainteresiranim roditeljima o školama za djevojčice i dječake u drugim zemljama. Ti su se mladi roditelji zaljubili u projekt škola gdje pratimo roditelje u odgoju djece u vrlinama i vjeri. Moj suprug Josip u to je vrijeme predavao kemiju i biologiju u školi Los Molinos za dječake, a ja sam radila kao ravnateljica u školi El Buen Ayre za cure, u Argentini. Tada smo doživjeli veliko iznenađenje jer se usred ljeta skupilo više od 50 ljudi u dvorani.

Vratili smo se u Argentinu i nakon tri godine uslijedio je jedan telefonski poziv, moj posljednji razgovor za posao - da dođem u Ružičnjak i budem ravnateljica. Sve smo ostavili; obitelj, posao, kuću, prijatelje...

U Vrtiću Ružičnjak tada je bilo preko 40 djece vrtićke i jasličke dobi. U Osnovnoj školi Ružičnjak je bilo 12 djevojčica u jednom kombiniranom razredu. Bio je veliki izazov raditi na tome da škola raste i živi principe osnivača. Radili smo što god smo mogli, ali bili smo ekipa, tada nas niti deset. Trudile smo se oko glavnog cilja da učenice dobe cjelovito obrazovanje. Redovno nam je dolazio Don Ramos i držao djevojčicama i mamama kratka predavanja i ispovijedao. Organizirali smo stručna predavanja za roditelje i kadar škola zajedno sa školom Lotrščak, hodočašća, Kavicu za dušu za mame, Pivo i vrline za tate...

Moram priznati da je najveće radno zadovoljstvo u mojem životu bilo raditi u Ružičnjaku, u domovini mojih roditelja, djedova i pradjedova. Kad je Anita prihvatila biti ravnateljica Ružičnjaka i kad smo već imali četiri razreda osjetila sam da je "moja misija izvršena".

Svaki dan se, bez iznimke, molim za roditelje, djelatnike i učenike RINO škola kako bi i dalje ispunjavali svoj cilj, a to je pomoć roditeljima, onima koji su za to prvenstveno odgovorni, u odgoju i obrazovanju svoje djece. U te dvije godine koje smo proveli u Hrvatskoj, zadobili smo divne prijatelje i zavoljeli Hrvatsku i Hrvate zauvijek.

"Bio je veliki izazov raditi na tome da škola raste i živi principe osnivača. Radili smo što god smo mogli, ali bili smo ekipa, tada nas niti deset."

Sada, nakon 10 godina, već u ožujku imamo popunjena 2 razreda prvašića u Ružičnjaku za sljedeću godinu!!!

Anita Vuković

Ravnateljica Osnovne škole Ružičnjak

Nutarnji poticaj da se uključim u projekt RINO bio je od samih početaka. Sviđalo mi se što ovaj odgojno-obrazovni projekt donosi nešto novo, činjenica da su roditelji pokretači i nositelji nove ideje u školstvu, što projekt ističe i naglašava ulogu roditelja u odgoju kao jako važnom, s tim da im škola pruža podršku i da je njihov partner. Tako oni imaju zajednički cilj, a to je omogućiti učenicima kvalitetno obrazovanja i osobni rast uz ujednačen odgoj koji nadopunjuje onaj roditeljski.

"Brzo sam uvidjela da se rađa nešto novo, nešto što nije u ljudskim mogućnostima već može nastati samo pod Božjom zaštitom. To se protekom vremena i pokazalo..."

U početku sam na različite načine pomagala i sudjelovala u pokretanju vrtića i Osnovne škole Ružičnjak (dalje: OŠ Ružičnjak), pri tome uočavajući na koji način i s kojim žarom pristupaju roditelji koji pokreću i koji su nositelji cijelog projekta. Brzo sam uvidjela da se rađa nešto novo, nešto što nije u ljudskim mogućnostima već može nastati samo pod Božjom zaštitom. To se protekom vremena i pokazalo jer unatoč preprekama na koje se nailazilo i koje su izgledale nepremostive, projekt RINO je korak po korak išao prema naprijed.

Anita Vuković

Ravnateljica Osnovne škole Ružičnjak

U školstvu sam već radila 20-ak godina prije nego sam 2018. godine postala ravnateljica OŠ Ružičnjak. Dotada sam radila kao vjeroučiteljica i razrednica. Moja radost i ljubav rada u školi iskazivala se kroz posao vjeroučiteljice jer sam mogla na jedan osobniji način surađivati s učenicima i približavati im Božju ljubav i kršćanske vrijednosti kroz razne aktivnosti, događaje i susrete. Razredništvo je zauzimalo posebno mjesto u mom srcu i imalo veliki utjecaj na mene kao osobu. Voljela sam prihvaćati nove generacije učenika koje sam dobivala kao razrednica i tako biti više povezana s roditeljima, pritom na konkretan način surađujući i pružajući pomoć njihovoj djeci kako bi ih zajednički usmjeravali na dobro.

"Moja radost i ljubav rada u školi iskazivala se kroz posao vjeroučiteljice jer sam mogla na jedan osobniji način surađivati s učenicima i približavati im Božju ljubav i kršćanske vrijednosti kroz razne aktivnosti, događaje i susrete."

Kada su mi osnivači RINO-a iskazali želju da budem ravnateljica OŠ Ružičnjak nisam baš bila sigurna koliko sam sposobna voditi tako potpuno nov koncept škola, tako malo i „krhko“ s puno novina na koje mi u školstvu nismo navikli (roditeljska škola, diferencirana, tj. samo za djevojčice, katolička, uniforma, mentorstvo,...).

Moja promišljanja su bila puna straha jer sam se bojala da ne razočaram, ne uspijem. Voditi takvu školu velika je odgovornost pa sam se pitala koliko sam ja za to sposobna. Svoja sam promišljanja dijelila s Gospodina i tražila odgovor da li On to želi, jesam li ja za to i pomoć da prepoznam Njegovu volju.

Anita Vuković

Ravnateljica Osnovne škole Ružičnjak

Kada sam u 6-om mjesecu 2018. godine donijela odluku da prihvaćam, uz veliku nesigurnost u svoju sposobnost, odluka je ipak donesena u sigurnosti srca.

Nakon 5 godina rada kao ravnateljica OŠ Ružičnjak i iskazanog povjerenja od strane RINO-a (hvala im od srca na tome), ističem kako tijekom tog vremena nije došlo samo do rasta broja učenica i obitelji uključenih u projekt RINO nego i do spoznaje, kod onih koji su uključeni u školu i u projekt, da smo zaista samo male olovke u Božjim rukama.

Ako me pitate: „Ravnateljice, kako ide sa školom?“, mogu samo reći: „Bog sve vodi, a mi se trudimo da mu ne smetamo,,.

Svoj rad OŠ Ružičnjak započela je s 11 (jedanaest) učenica u kombiniranom razredu (1.a. i 2.a.) i 6 djelatnika, a danas ima upisanih 145 učenica od 1. do 8. razreda i radi 42 djelatnika. U školskoj godini 2022./23. uspjeli smo u prvom razredu otvoriti dva razredna odjela a prema pokazanom interesu vrlo vjerojatno i u školskoj godini 2023./24. očekuje se ponovni upis dva razredna odjela prvog razreda. To je zaista veliki dar, ali i odgovornost.

„Nakon 5 godina rada... nije došlo samo do rasta broja učenica i obitelji uključenih u projekt RINO, nego i do spoznaje, kod onih koji su uključeni u školu i u projekt, da smo zaista samo male olovke u Božjim rukama.“

Marin Divić

Ravnatelj Osnovne škole Lotrščak

Zamoljen sam od Predsjednice Vjerničkog društva „Roditeljski institut za odgoj i obrazovanje – RINO“ da napišem nekoliko crtica o samim počecima Osnovne škole Lotrščak. Iako je teško prizvati u svijest sve događaje, neke su se posebne uspomene ipak urezale u sjećanje.

"Učenici su mali učitelji koji vas mogu naučiti velikim lekcijama života."

Još kao student matematike na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu, živeći kao prva generacija u Studentskom domu Gradec, upoznao sam se s začetkom ideje kako se kreću osnivati škole u kojima će se provoditi personalizirano obrazovanje i u kojima će duhovnost biti povjerena Opusu Dei. Tada sam počeo sanjati kako bih mogao raditi kao učitelj matematike u školi za dječake, jednog dana kad ta ideja zaživi. Kad sam postao magistar edukacije matematike, put me odveo u rodni kraj – Imotski. Dolje sam se vrlo brzo zaposlio, u OŠ Tina Ujevića u Krivodolu. Uživao sam u učionici. Volim djecu, volim raditi s njima, volim matematiku. Već u 6. razredu osnovne škole odlučio sam postati učitelj matematike. Bili su to jako lijepi dani moga života. U učionici, među djecom, duša postaje mlađa. Učenici su mali učitelji koji vas mogu naučiti velikim lekcijama života. Puno smijeha, lijepih trenutaka, rada, truda, žrtve, izazova i stjecanja iskustva. Život je pisao lijepe uspomene. Puno sam učio o školstvu, čitao, istraživao i logički povezivao. Vrijeme je brzo prolazilo.

Kad god je prilika dozvoljavala, došao bih do Zagreba te mi je obvezna stanica bila Studentski dom Gradec. Volio sam doći na to mjesto, vidjeti ta nasmijana lica, sjetiti se lijepih trenutaka, nasmijati se i osvježiti dušu.

OSNOVNA ŠKOLA
Lotrščak

Marin Divić

Ravnatelj Osnovne škole Lotrščak

Sa svojih 27 godina imao sam zdravstvenih poteškoća koje su zahtijevale operaciju. Dan prije operacije, Angel Gonzales de Rabago, tajnik Vjerničkog društva „Roditeljski institut za odgoj i obrazovanje – RINO“, pozvao me na kavu. Poziv mi je djelovao pomalo čudno, jer smo se dan ranije vidjeli. **Tog trenutka nisam ni slutio kako će mi jedno pitanje upućeno na taj kavi kasnije promijeniti čitav život.**

Nakon poduzetog razgovora uz kratki espresso, Angel izlaganje završava sljedećim pitanjem: „Znaš, trebamo ravnatelja.“ Prve misli rojile su mi se umom: Koga da im predložim kad ne poznajem nikoga? Kako ću mu reći da neću doći raditi na samo 4 sata nastave, jer će „luđaci“, pretpostavljam, krenuti s razredima od 1. do 5.? A možda traži moje mišljenje o ravnatelju kojeg će imenovati? Angel

"Bog se na svoj jedinstven i šaljiv način odlučio poslužiti mnome."

logičnih rješenja. No, ovo je bio zadatak za kojeg se nisam smatrao doraslim i za kojeg nisam imao unaprijed pripremljene korake. **A Bog se na svoj jedinstven i šaljiv način odlučio poslužiti sa mnom.**

Cijelo to vrijeme moj je razum govorio NE. Pokušavao sam to reći i Angelu, ali nisam ga se usudio iznevjeriti, jer mi se učestalo javljao i hrabrio me. Tamo negdje u svibnju 2016., onako duboko i odlučno rekoh: „Bože, ja ću sada moliti na tu nakanu. Ako mi ništa ne kažeš, odlučujem da je to NE. Neću se više nikada baviti tom mišlju i bit ću siguran da je to to.“ I krenuh pisati na komadu papira – razloge zašto bi odgovor bio DA i razloge zašto bi odgovor bio NE. Dobro se sjećam tog popisa. U popisu razloga za NE bilo je mnogo točaka: moji strahove, moja ograničenja, moj karakter, svijest o svojim nedostacima i sl. U popisu razloga za DA bila je samo jedna točka: to je posao koji mi daje ugled. I nasmijah se, s malom tugom u srcu, kako ta točka zapravo pripada kategoriji NE. I utonuh u molitvu...

Marin Divić

Ravnatelj Osnovne škole Lotrščak

Teško je riječima dočarati taj mir koji sam dobio u srcu, jer je svaku točku s popisa za NE Bog pretvarao u DA i pričao mi je kroz mir koji bih osjećao. Svjestan kako ne znam ništa o tom poslu, kako ne znam što me očekuje i ne znam hoću li to moći, odlučio sam se odvažiti i napraviti taj korak rizika. U tom trenutku odluke na um mi je došla misao o riziku o kojem je naučavao sv. Josemaria Escriva:

„Dakle, želim da budete poput pataka koje skaču u vodu: bez oklijevanja, bez straha. Ako Bog nešto traži, to se mora učiniti. Morate krenuti naprijed neustrašivo!“

I tada odlučih. *„Bože moj, ne znam kuda idem, ali evo moje – DA. Bacam se poput pačića u vodu.“* Bilo mi je 27 godina.

Javio sam Angelu kako je moj odgovor DA, ali uz jedan uvjet: *„Angel, ako osjetim da ja to ne mogu, molim te, pružit ću ti ruku, zahvaliti ti se na svemu i odustati.“*

„Bože moj, ne znam kuda idem, ali evo moje – DA. Bacam se poput pačića u vodu.“

Krajem lipnja 2016. došao sam u Zagreb razgovarati s Angelom što i kako dalje. Lokacija je već pronađena, letci za promociju tiskani (iako je na njima bila otisnuta pogrešna adresa). Napokon, dobili smo i dozvolu za početak rada škole. Važno je naglasiti kako smo se za svaku dobivenu dozvolu poprilično namučili, jer je svaki naš upit za školu dječaka prolazio „pod povećalom“. Naime, osnutkom naših škola Ružičnjak i Lotrščak, prvih diferenciranih škola za dječake i djevojčice u Hrvatskoj, uznemirili su se svjetovni duhovi te se u razgovorima o našim školama često mogla čuti riječ – diskriminacija. Kad malo pomnije sagledate, pred tom riječju danas svatko sagiba koljeno.

Ali mi nismo. Riječ diskriminaciju ljudi često koriste u pogrešne svrhe, čak i ondje gdje je zapravo nema. Isti je slučaj bio i s našim Lotrščakom. Komisija za utvrđivanje stanja već je bila na terenu, a otvorenje ovakvog tipa škole već je samo po sebi bilo privlačan događaj oku javnosti te smo danima punili stranice različitih portala i medija.

Ono što me prvo dočekalo u školi bili su razgovori s djelatnicima, primanje istih na posao, rješavanje različite papirologije, priprema oko poslova vezanih uz početak nastavne godine itd. Uređenje papirologije i prostora bili su prioritet. Trud i žrtva s osmijehom na licu tih ljudi, volontera, bio je čisti pokazatelj kako ova priča ima smisla.

„Trud i žrtva s osmijehom na licu tih ljudi, volontera, bio je čisti pokazatelj kako ova priča ima smisla.“

Marin Divić

Ravnatelj Osnovne škole Lotrščak

Naše škole, kako ih volimo nazvati, 50-tih su godina u Španjolskoj krenule u barakama. Prostorije TEŽ-a bile su baraka našeg Lotrščaka. Naših 22 učenika, raspodijeljenih u prvi razred i kombinirani razredni odjel drugog i trećeg razreda, krenulo je s nastavom u prostorijama koje su bile u minimalnim uvjetima, ali su imale „dušu“. Vjera tih prvih roditelja da Lotrščak ima smisla uvijek će ostati kamen temeljac Lotrščaka i svih priča koje će Lotrščak kasnije ispisati.

"Vjera tih prvih roditelja da Lotrščak ima smisla uvijek će ostati kamen temeljac Lotrščaka i svih priča koje će Lotrščak kasnije ispisati."

Prvoga tjedna nastave Angel i ja radili smo u produženom boravku, krpajući rupe kad god smo stigli, jer nam je učitelj produženog boravka odustao u petak, tri dana prije početka nastavne godine. Isto to nam se dogodilo i s tajnicom.

U napetoj atmosferi punoj improvizacije i uzbuđenja, približio se taj 5. rujna 2016. – prvi nastavni dan u OŠ Lotrščak. Ukupno smo brojili 22 učenika i nas 12 djelatnika. Hrabro smo krenuli u nove pobjede, ka svom cilju – postati škola u službi obitelji.

Prvi dani prolazili su predivno. Polagano smo se uhodavali. Svakim je danom rasla sve veća i veća obiteljska atmosfera. Slagali smo dokumente, radili na aktivnostima, dogovarali se o kurikulumima, krpali „rupe“ u protokolima, uređivali prostorije i dr. Imali smo skroman budžet kakav imamo i sada, 7 godina nakon otvorenja Lotrščaka, ali i onda i sad su se nalazile dobre duše koje su pomagale svojim donacijama i molitvama. Velikodušnost roditelja i prijatelja Lotrščaka uvijek će biti naša vjera u bolje sutra.

Marin Divić

Ravnatelj Osnovne škole Lotrščak

Do prosinca 2016. godine priključila su nam se još dvojica učenika. Rasli su prijateljstvo i kolegijalnost među djelatnicima. Stupili smo i u kontakt sa školama u Španjolskoj. Njihova su nam iskustva bila neprocjenjiva. Nekoliko ljudi koji su godinama vodili škole u Španjolskoj došli su već 2017. godine u Zagreb. Uvijek su nas upozoravali kako su počeci ovakvih škola iznimno teški i izazovni. Iako, kad radite u vinogradu Gospodnjem, rijetko berete plodove. Ali kad ih uberete, oni su posebno slatkog okusa. Gospodin je znao da nama, iscrpljenima od umora, prepreka, truda, učenja i pogrešaka, treba dati posebne milosti jakosti, ustrajnosti te ohrabrenja u teškoćama. I dao nam ih je. Bio je još velikodušniji; dao je da vidimo plodove našeg rada. Ti plodovi, iako mali, bili su nam pokazatelj kako idemo dobrim putem. Sjećam se kako smo Angel i ja komentirali izjavu Španjolaca koji su govorili kako je teško krenuti sa školama, a kod nas je nekako sve teklo dobro i glatko. No, na obzorima su se nazirale nevolje; i bilo ih je previše.

I Lotrščak je rastao. Svake se godine sve više i više roditelja interesiralo za našu školu. Neke su nas obitelji čak i napustile iz različitih razloga, zbog čega nam je bilo teško. No, uvijek nam je bilo jasno – roditelji su prvi odgojitelji svojega djeteta i oni imaju apsolutno pravo na odgoj i obrazovanje svoje djece prema svojim željama. To je njihovo neotuđivo pravo za koje bi se svaki čovjek na ovom svijetu trebao boriti da tako i ostane.

Godine 2019. premjestili smo se na adresu Donje Svetice 127 – škole Lotrščak i Ružičnjak te vrtić Klinci Rinci. Za potrebe odgoja i obrazovanja bili smo primorani prenamijeniti poslovni prostor. Predviđanja za završetak takvog obujma radova bili su oko godinu i pol dana, a mi smo imali svega četiri mjeseca. Djelovalo je nestvarno, ali bila je to prava avantura. Svi su nam govorili da smo nerealni, da smo „luđaci“. Istina, bili smo „luđaci“ koji su vjerovali u Božju milost, sigurni da smo dali sve od sebe i da je sve na Njemu. A Božja milost nije izostala. Još jednom – roditelji i prijatelji škola odigrali su ključnu ulogu. Njihova pomoć i volontiranje pomogli su nam da završimo radove. Udružili smo zajedničke snage za zajedničku viziju. U sjećanje mi se vraćaju slike naših marljivih učenika i njihovih obitelji te djelatnika koji su svake subote dolazili pomagati u radnim akcijama.

Marin Divić

Ravnatelj Osnovne škole Lotrščak

Tada sam se svim silama zalagao da što prije krenemo s kapelom i trajno prisutnim Presvetim. I bijaše tako. Još mi je nedostajalo da jednom mjesečno pokrenemo i euharistijsko klanjanje. Sjećam se kako sam poticao našeg kapelana vlč. Josepa da uvidi važnost i potrebu toga. Kako je naš kapelan srijedom u školi, želio sam da tada imamo klanjanje pred Presvetim, s generalnom nakanom da Gospodin od naših dječaka učini svete muževe, svete svećenike i svete redovnike. I evo, molimo se na tu nakanu već pune dvije godine.

"...želio sam da tada imamo klanjanje pred Presvetim, s generalnom nakanom da Gospodin od naših dječaka učini svete muževe, svete svećenike i svete redovnike. I evo, molimo se na tu nakanu već pune dvije godine."

A Lotrščak? Lotrščak vam nije škola za bilo koga.

To je škola za roditelje koji žele sudjelovati u odgoju i obrazovanju svoje djece, koji će se mijenjati nabolje, napredovati i surađivati s učiteljima, aktivno i neumorno raditi da daju sve što mogu za svoju djecu.

Nadalje, to je škola za učitelje koji znaju da bez suradnje roditelja školstvo nema smisla te je osuđeno na propast ili izobličenost, u kojoj se svaki dan preispituju i vrednuju kako biti bolji učitelji.

To vam je škola koja uči na svojim pogreškama i koja se svakodnevno trudi biti bolja.

A učenici? Oni svakoga dana nose osmijeh na svojim licima, jer ih učitelji ljube i jer znaju da su ljubljeni.

"A učenici? Oni svakoga dana nose osmijeh na svojim licima, jer ih učitelji ljube i jer znaju da su ljubljeni."

Marin Divić

Ravnatelj Osnovne škole Lotrščak

Prije nekoliko dana, nakon ručka sam posjetio Isusa u Presvetom oltarskom sakramentu. Na putu sam susreo Ivana, učenika tadašnjeg našeg prvog razreda. Upitao sam ga: „Ivane, hoćeš sa mnom posjetiti Isusa i izmoliti Posjet?“ Na to mi on kaže: „Već sam izmolio.“

Naš Frane Duje, učenik šestog razreda, učestalo odvodi svoje razredne prijatelje u kapelu da zajedno mole. Ondje su i u jutarnjim satima, prije početka nastave. Mole, čitaju Sveto Pismo i pomažu jedni drugima dajući dobar primjer. A ja sjedim i promatram kako Duh Sveti u njima djeluje.

Na dan kad sam ovo pisao, išao sam na misu u crkvu Svete Obitelji. Bio je četvrtak, 19 sati. Na misu je došao i Luka. Sam. Bio je učenik tek prvog razreda kad smo krenuli s osnutkom škole, a sad je već učenik sedmog razreda. Taj je učenik došao moliti i biti s Gospodinom. Baš kao i od prvog dana.

"Taj je učenik došao moliti i biti s Gospodinom. Baš kao i od prvog dana."

Marin Divić

Ravnatelj Osnovne škole Lotrščak

I tako vam mi radimo i sanjamo u Lotrščaku, jer nas je sv. Josemaria Escriva naučio: „Sanjajte i stvarnost će nadići snove.“ Sanjamo naš kampus u kojem ćemo imati naš vrtić i naše osnovne i srednje škole. Ustrajni u našem cilju, hrabro koračamo svaki dan radeći, trudeći se i učeći. Svaki se dan trudimo biti škola u službi obitelji. Samo ona škola u kojoj su učitelji i roditelji uvijek jedan tim zapravo ima smisla. I tu smo da brinemo o tome – Martin Kajtazi, Angel Gonzalez de Rabago i ja. Naš Inigo Cortes Elorza uskoro postaje svećenik i nadamo se da će što prije doći u škole, Lotrščak i Ružičnjak, pomoći vlč. Josepu.

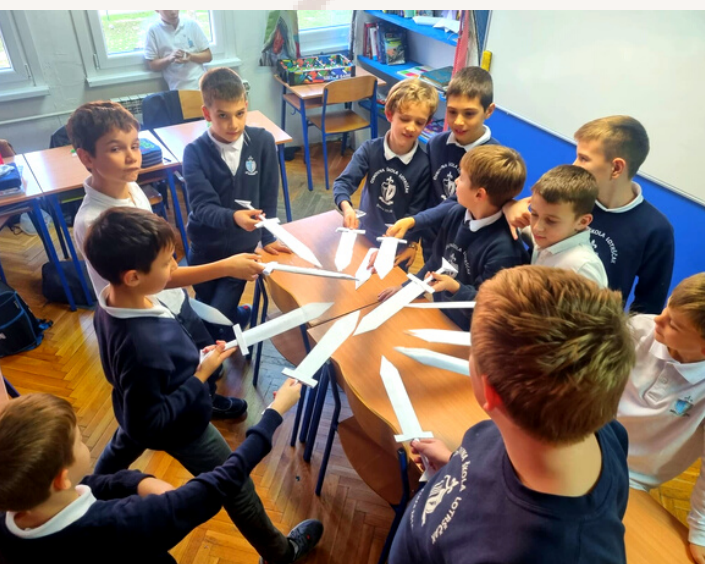

Zaključio bih ove uspomene mišlju na prvu lekciju kojoj su me podučili kad sam postao ravnatelj, a opisat ću je anegdotom iz života sv. Josemarije Escriva:

Escriva je 1951. godine potaknuo skupinu svojih sljedbenika da se osnuje sveučilište u španjolskom gradu Pamploni – buduće Sveučilište u Navarri. Dok je sveučilište bilo još u fazi nastajanja, Escriva se susreo s dekanom medicinskog fakulteta i upitao ga zašto je došao raditi u Pamplonu. „Došao sam pomoći postaviti sveučilište na noge“ – odgovorio je. Escriva mu je odmah odgovorio: „Sinko moj, otišao si u Pamplonu postati svetac, a postigneš li taj cilj–postići ćeš sve.“

"Sanjajte i stvarnost će nadići snove."

I danas se često vraćam toj lekciji. Ona je moj životni suputnik.

Zanimljivosti i zahvale

Jeste li znali?

Prve obitelji koje su ušle u projekt RINO škola i vrtića, njih desetak, su u početku dale pologe i do 50.000 kn kako bi se zgrada u Prigornici mogla preurediti u vrtić. To je bio veliki iznos za mlade obitelji i pokazuje s koliko predanosti i žrtve su mu pristupile. Kasnije su taj polog pretvorili u donaciju. Zajedno s drugim velikodušnim donacijama i svesrdnom pomoći roditelja koji su se uključili na mnogobrojne načine, od košenja trave, zidanja i ličenja do promocije i molitve, projekt neprestano raste.

Hvala!

Hvala još jednom svima vama - obitelji, djelatnici, prijatelji RINO instituta, na podršci i povjerenju koju nam dajete sve ove godine i radujemo se svim godinama koje stoje pred nama.

Hvala gđi. Ivki Malkoč Bastašić na pripremi intervjua s bračnim parom Baždar i gđi. Ivi Sladić na uređenju teksta.

*"Neka ti život ne bude besplodan. Budi koristan. Ostavi trag za sobom.
Zablistaj svjetlom svoje vjere i ljubavi."*

(sv. Josemaría Escrivá, Put, br. 1)

RODITELJSKI INSTITUT
ZA ODGOJ I OBRAZOVANJE

Donje Svetice 127, 10000 Zagreb
rino.institut@gmail.com

Osnovna škola Ružičnjak
T: +385 1 3491 414

Osnovna škola Lotrščak
T: +385 1 560 4792